

5. postní neděle (2.4.2017)

Výňatky z apoštolské exhortace papeže Františka *Radost evangelia:* „Církev v dialogu“

239. Církev hlásá „evangelium pokoje“ (Ef 6,15) a je otevřena spolupráci se všemi národními a mezinárodními autoritami, v zájmu péče o tak obrovské všeobecné dobro. Při zvěstování Ježíše Krista, který je zosobněným pokojem (srov. Ef 2,14), pobízí nová evangelizace každého pokřtěného k tomu, aby se stál nástrojem usmíření a vydával věrohodné svědectví usmířeného života.

242. Také dialog mezi vědou a vírou je součástí evangelizace, která podporuje mír. (...) Víra nemá strach z rozumu – naopak, hledá jej a důvěřuje mu, protože jak světlo rozumu, tak světlo víry mají původ v Bohu a nemohou si vzájemně protřečít. Evangelizace je pozorná vůči vědeckému pokroku, aby ho osvěcovala světlem víry a přirozeného zákona a aby pokrok vždycky respektoval centrální postavení a nejvyšší hodnotu člověka ve všech fázích jeho života. (...)

246. Vzhledem k závažnosti negativního svědectví, kterým je rozdělení mezi křesťany, se hledání cest k jednotě stává naléhavým. (...) Úsilí o jednotu, která usnadňuje přijetí Ježíše Krista, proto přestává být pouhou diplomacií či vynucenou aktivitou a stává se neodmyslitelnou cestou evangelizace. (...) A pokud opravdu věříme ve svobodné a velkorysé působení Ducha, kolik věcí se jen můžeme učit jedni od druhých! (...) Skrze výměnu darů nás může Duch stále více přivádět k pravdě a dobru.

247. (...) Jako křesťané nemůžeme židovství považovat za cizí náboženství ani nepočítáme židy mezi ty, kteří jsou voláni k tomu, aby opustili modly a

obrátili se k pravému Bohu. Věříme spolu s nimi v jediného Boha, který působí v dějinách, a spolu s nimi přijímáme společné zjevené slovo.

249. Bůh nadále působí v lidu staré smlouvy a dává zrod pokladům moudrosti, které plynou z kontaktu s Božím slovem. Proto se také církev obohacuje, když přijímá hodnoty židovství. (...)

251. (V mezináboženském dialogu) nepotřebujeme diplomatickou otevřenost, která všemu přitakává ve snaze vyhnout se problémům, protože by to byl způsob, jak bychom druhého podváděli a upírali mu dobro, které jsme přijali jako dar, jenž se má velkoryse sdílet. Evangelizace a mezináboženský dialog si ani zdaleka neprotiřečí, ale vzájemně se podporují a živí.

253. (...) Tváří v tvář případům násilného fundamentalismu, jenž nám působí starosti, nás musí náklonnost k autentickým věřícím islámu vést k tomu, že se vyvarujeme zobecňování, protože pravý islám a náležitá interpretace Koránu se staví proti každému násilí.

257. Jako věřící se cítíme nablízku také těm, kteří se nepokládají za součást žádné náboženské tradice, upřímně však hledají pravdu, dobro a krásu, které podle nás mají své nejzazší vyjádření a svůj pramen v Bohu. Vnímáme je jako cenné spojence v úsilí o obranu lidské důstojnosti, při vytváření mírumilovného soužití mezi národy a při ochraně stvoření. (...)

Otázky k zamyšlení

- Jak se můžu stát „nástrojem usmíření“ a vydat „věrohodné svědectví usmířeného života“ tam, kde žiju (§ 241)?
- Jak funguje v mém osobním životě dialog mezi vírou a rozumem (§ 242)?
- Je opravdu pro mě ekumenický dialog obohacením? Co jsem se už naučil od křesťanů z jiných církví nebo od židů (§ 246 a 249)?
- Umím rozlišovat mezi islámem jako náboženstvím a „násilným fundamentalismem“ (§ 253)? Co vím o životě a víře muslimů?
- Umím si představit dialog s ateisty? V čem můžeme být „spojenci“ (§ 257)?